

CULTURA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profesori, studenți și săteni 200 Lei
Pentru autorități sătești 300
Pentru instituții particulare și de stat 400
Iar de la 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA.”
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACTIA, STR. REGALA No. 16.

BUCUREȘTI 27 IANUARIE 1929

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No. 16

ANUL IX, Nr. 263.
Apare în fiecare Duminică

Cu ce hrănim Lumea!

I. Neizbînda concursului frumuseții

Noutatea, care n'a mai fost pînă acum în țara noastră, de a se face și la noi o alegere între tinere și să se afle care e cea mai frumoasă și să fie trimesă în străinătate pentru a se vedea de nu cumva întrece pe alte frumuseți de acolo și apoi să ne lăudăm cu ea, — n'a putut avea trecere și nu s'a încununat de izbîndă. Oricîtă zarvă s'a făcut în jurul a acestei întocmiri, doar doar de s'ar face ca lumea să se aprindă pentru o asemenea întocmire, treabă multă nu s'a făcut. A fost cași cu boxăria lui CHARPENTIER. După cum scria d. MIHAIL NEGRU în „Universul”, acest meșter al pumnului și al turtirii nasului, a fost chemat la noi, a venit, a găsit sala goală de mult așteptată gură-cască și apoi Dumnezeu știe de unde ar fi scos paralele ce l-au adus ca să i umple buzunarele. Căci de cîștigat n'au cîștigat și au căpătat învățatură să nu mai aducă asemenea năzbîții la noi.

Așa și concursul de frumusețe. Tărăboi cumplit. Tîpătură din gros în urechile oamenilor, că se face mare ispravă și deci să vie să caște gura. Totuși cele mai multe fete s'au ferit de a se înfățișa la o asemenea alegere. Au înțeles că nu face pentru o ființă cu simț și au stat acasă. Au fost puține cele care au îndrăznit să pășească pragul alegerii, iar în unele orașe nu s'au înfățișat mai de loc. În această privință, Chișinăul a fost fruntea. Am scris că nu s'a ivit niciuna, iar mai pe urmă mi s'a spus că totuși s'ar fi arătat și acolo câteva fete. Dar a fost lucru atît de puțin însemnat și de neabăgat în seamă, că aproape nici nu s'a simțit în oraș.

II.

Ce a zis lumea

Publicul nu s'a arătat prea însuflețit de această punere la cale pentru a se face o astfel de alegere. Cu cine stătea de vorbă, rîdea de astfel de lucru și-l numea neros. Ce e mai ciudat este că nici doamnele nu se arătau încîntate. În unele societăți, s'au auzit cuvinte foarte aspre despre această întocmire. Din însăși gura cocoanelor s'au auzit cuvinte că fetele cu simț nu s'au dus să fie puse în sita unei asemenea alegeri. Iar noi, oriunde am avut cuvînt protivnic pentru o asemenea faptă, nimenea n'a crîcnit o vorbă împotriva, ci toți au zis ca noi. Ce e mai mult, am stat de vorbă chiar cu alegători, adică bărbați care aveau a face alegerea și, față de cuvintele noastre, nu s'au încercat să aperse acest lucru și au trebuit să mărturisască fără înconjur că toată această punere la cale nu are la temelie un fond serios de cugetare. Nu se găsește nimic temeinic pentru a găsi o fărîmă de îndreptățire pentru această scornitură.

III.

Temeiurile ei

Și cu toate acestea alege rea a umbat să se împodobască și cu armătura unei îndreptățiri. Dar cu cît umbra

s'o găsească mai întărită, cu atît armătura era mai șu bredă. S'a căutat să i se născocască o îndreptățire națională, anume că, dacă fața din România o să iasă cea mai frumoasă, cu aceasta am făcut propagandă pentru țară, că o să ajungă țara noastră mai cunoscută!

Oh! vraja aceasta de a fi cunoscut!

Să fii cunoscut! Dar ajunge aceasta? A fi cunoscut nu înseamnă nimic. Lucrul își prin de o însemnătate după ce te întrebă cum vei fi cunoscut. Căci dacă e vorba să fii cunoscut prin fleacuri, bodaproaste! de astfel de cunoașteri mai bine să ne lipsim, că nu ne face cinste. Altele să avem noi ca să ne facem cunoscuți, că despre partea trăsăturilor trupului, nu trage greu la cîntar. Ba e mai degrabă primejdios să se afle că ai fete frumoase, că umblă toți hoțomanii și negustorii de fete ca să ți le ademenască. Nu citim noi foarte des astfel de isprăvi la ziar!

Unguroaicele se știe că sunt frumoase. Ei și? Ajută aceasta cu ceva la numele național al Ungariei? Toate păcatele de care s'au acoperit Ungurii după război fost-au prin ceva ușurate fiindcă au femei frumoase? Vorbă să fie! Gînditu sa cineva că este vre-o legătură între una și alta?

Trebuie să te miri că oameni pe care trebuie să i crezi serioși, ca ziaristul și scriitorul francez MAURICE WALEFFE, s'a ostenit să vie pînă în România pentru o asemenea năzbîtie, ca să peardă vremea și să se încerce a ridica în slăvi celace e prea la mîntea omului că nu poate să aibă o temelie de seriozitate. După ce că sunt între noi atîția tineri și tinere ușuratece, după ce că avem atîția leneși și trebuie să învățăm lumea să muncească, noi trebuie să-i mai deprindem să stea toată ziua cu nasul în oglindă?

La treabă, oameni buni, că aici e mîntuirea! Incordarea brațului și ascuțirea minții, că numai acestea au să ne scape de sărăcie și de greutățile de după război și numai acestea au să ne ridice în ochii străinătății!

A mai perde vremea, cu oglinda, cînd sunt atîtea de făcut, înseamnă a da o rea îndrumare unui neam, care trebuie învățat la rînduiala muncii din greu.

Zică ce o zice Waleffe, dar noi să ne vedem de ale noastre. Am citit temeiurile lui, și oh! bine ar fi de o discuție contradictorie la A-teneu, ca să se vadă că nu-i nimic de ele!

Arhim. SCRIBAN

Data Paștelui

Sf. Sinod a decis ca să rămîne bună și definitivă data de 31 Martie ca prima zi a Paștelui ortodox.

Sinodul a mai luat următoarea importantă hotărîre:

Oricine, din tagma preoțească, se va abate dela decizia de mai sus și nu va respecta înalta hotărîre și nodală referitoare la sărbătorirea Paștilor, va fi aspru pedepsit. Pedepsa va putea merge chiar pînă la scoaterea vinovatului din cinstea pe care o are.

Deci Paștele se va sărbători la 31 Martie anul acesta.

Făuritorii României 1859-1929

Regele Carol I
(Independența României)

M. S. Regele Mihai I

Domnitorul Alexandru I. Cuza
(Unirea [Principatelor Române])

Regele Ferdinand I.
(Făuritorul României Intregite)

ZIUA UNIREI

Aici pe pămîntul acesta sfințit de jertfe mari și de prețioase amintiri, tresar sufletele tuturor de bucurie cînd se gîndesc la gloria și vitejia strămoșilor noștri, care au stropit cu sângele lor altarul țării dragi.

Cine nu se gîndește la pașii care au străbătut desfundăturile Oituzului, Mărăștilor și Mărășăștilor, făcînd nepieritor numele vitejilor, care se păstrează în inima românească?

Să ne gîndim dar la faptele eroilor noștri, la virtuțile lor militare și creștinești, la sacrificiile, eroismul și înțelepciunea lor, vom vedea roadele frumoase și imediat ne vor veni în minte cuvintele psalmistului: «Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale, nici un cuvînt nu este de ajuns spre lauda minunilor tale».

Grele au fost timpurile prin care au trecut strămoșii noștri pentruca

noi urmașii lor să avem parte să trăim și să scriem în sufletul nostru sărbătorirea Unirii tuturor Românilor din Dacia-Traiană, să fim vrednici de a vedea drapelul Român fălăind pe palatele din Buda-Pesta, să trăim să vedem unite laolaltă Basarabia cea mănoasă, Bucovina cea frumoasă, Ardealul cel bogat și mîndru, Oltenia cea vitează, cuib de vulturi, Țara Românească și țînutul de la Dunăre pînă la Marea Neagră ale viteazului Mircea și Moldova lui Ștefan-cel-Sfînt. Să fim mîndri de aceste bogate fășii de pînănt, care cu mila lui Dumnezeu a făcut ca voinicii noștri goi și neîmbrăcați, fără tunuri și mitraliere să poată ține piept vrășmașilor, care cutreerau țara de la un capăt la celălalt.

Dar totuși am biruit; Domnul a oțelit puterile ostașilor, ca să poată ține

piept năpaznicei năvăliri a barbarilor. Proverbul spune:

«Apa trece pietrele rămân». De aici înainte Domnul va avea grije să lumineze calea celor de o inimă și o simțire de o limbă și o credință, către un viitor mai fericit.

Soarele cel sfînt și strălucitor va încălzi brazda de pînănt unită, plaiurile verzi pestrițate de grădini cu flori miroitoare vor parfuma pămîntul mai tare și mormintele în care putrezesc oasele voinicilor noștri.

Să ținem sus deci frumosul nostru tricolor, ca vîntul care vine să lovească pînza lui, să ducă veste vrășmașilor noștri, că aici pe pămîntul Românesc toți sunt laolaltă și învîrtesc hora unirii pe pămîntul sfințit de faptele părinților noștri și în veci ne vom gîndi în ajutorul celui Atotputernic, care nu va lăsa pe nimeni în piere, ci

cu suflet curat dreptate de adevăr și iubire de națiune.

Ziua de 24 Ianuarie, zi mare a neamului nostru să ne învezească, cîntînd din tot sufletul nostru cinstit și curat: «Hora Unirei».

Să încingem dar hora mare să batem piciorul în pămîntul frămîntat cu sângele vitejesc al părinților noștri, să cîntăm și să săltăm de bucurie, să fim mîndri ca atunci cînd goarna va suna iarăși din toate colțurile pămîntului și să dăm încă odată dovadă de vitejie dacă vremea va cere.

Să înălțăm rugăciuni lui Dumne eu și El de acolo din cer vă va binecuvînta, dacă vom fi vrednici urmași ai lor.

Trăiască ziua de 24 Ianuarie în veci amintirea unui mare eveniment dorit de atîtea veacuri.

Iosefina Pr. Palanca

HORA BASARABIEI

■ ■ ■

Fraților basarabeni

— Hai să'ntîndem hora mare,
Azi e ziua sfîntă'n care,
Dela Nistru, la Carpați
Își dau mîna frați cu frați.

II

— Basarabia-i mireasă,
Mîndră, veselă crălasă
Mîntulită de greu chin
Din ghiara celui străin.

III

— Azi, pășim spre noi hotare,
Cîntă hora lăutară,
Tot mai tare, mai cu foc
Să ne prindem frați 'n joc.

IV

— Cu a ta strălucită salbă,
Sai la joc Cetate-Albă;
Haide mîndrule Hotin,
Dă mîna cu Severin.

V

— Vin'o'n horă surioară,
Tu Sorocă bălăioară,
Prinde-acum de brațul tău
Pe Bolgrad și Chișinău.

VI

— Saltă vesel Ismale
Intre mîndrele copile...
Saltă și tu drag Orhel,
Că s'au stins anii cei grei.

VII

Spre Tighina, dela Iași
Trec iar cete de arcași —
Și spre Sorocă'n câmpie,
Ca'n vremea cea de urgie.

VIII

— Saltă Nistrule bătrîne
Că vin armele române;
Pleacă-ți tu Prut apele,
Să-mi îmbrățiș fratele.

IX

Foaie verde trei granate,
Dulce-i dragostea de frate!
Dulce-i dragostea de mamă,
Cînd la sînul ei te chiamă.

X

— Dragostea străinului
Ca veninul șarpelui;
Ea cu fiere te adapă
Și la inimă t'înțăpă.

XI

— Din Hotin și pîn' la Reni
Cîntați frați Basarabeni;
Din Hotin și pîn' la Mare,
Zdrobiți cîntul sub picloare.

XII

— C'a venit iar vremea, — cînd
Să nu vă mai știu plîngînd
Să fim numai un popor
Sub stîndardul tricolor.

XIII

— Hai, să'ntîndem hora mare,
Azi e ziua sfîntă'n care,
Din Nistru, peste Carpați
Își dau mîna frați cu frați.

XIV

— Să ne strîngem la un loc,
Să jucăm hora cu foc;
C'a sosit și vremea mare,
S'o'ntîndem la vechi hotare...

V. Popescu

FIUL RISIPITOR

O parabolă pe cât de simplă pe atât de bogată în învățătură sfântă ce are darul să îndrepte și să aducă la mântuire multe vieți rătăcite cari, schimbându-și rostul adevărat, își petrec cele mai frumoase zile în desfrâu ruinător de suflete și trupuri.

Un tânăr își cere partea sa de avere de la tatăl său și pleacă în țări streine unde o cheltuieste în petreceri, ajungând muritor de foame. Neavând cu ce să mai trăiască într-o păzitor de porci. Ajuns în această stare de mizerie trupească și sufletească, se găndește cu multă durere de inimă la casa părintească, la viața frumoasă a copilăriei și căindu-se amar de nesocotința cu care a lucrat, se hotărăște să revie la tatăl său, să-și mărturisască greșala și cerând iertare să se roage a fi primit ca argat în curte, iar nu ca un fiu. Dar tatăl văzându-l, s'a bucurat și l'a primit iarăși ca pe fiul său, veselindu-se cu toți ai casei de reînnoirea sa.

Această istorioară, citită așa cum este redată de sf. evanghelist Luca (15 II-32) este de o frumusețe și de o duioasă uimitoare. Este o podoabă a parabolilor Mântuitorului. Ah, iubite cititorule, în această parabolă eu văd descrisă viața multora dintre noi. Și sufletul mi se întindează gândindu-mă că din noi toți câți ducem o astfel de viață, prea puțini ne învrednicim a o termina în casa tatălui nostru care este Tatăl ceresc.

Căci într'adevăr, iubite frate, ca și tânărul din această parabolă noi avem un Tată care le ne-a făcut și ne poartă de grijă în tot timpul cât stăm sub ascultarea lui. Dar dela o bună vreme, furisându-se satana în inimile noastre ne lăsăm ispițiți și cerem Tatălui nostru dreptul de mîntuire ca să facem ce vom

cu ea. Crezându-ne în puterile noastre vrem să trăim liberi. Și luându-ne această moștenire care nu este altceva decât mintea, sănătatea și toate bunurile sufletești ce ni le-a dăruit bunul Dumnezeu din plin, precum și toată agoniseala materială, sub ispită dulce la început dar amară la sfârșit a diavolului, plecăm și o cheltuiem fără părere de rău pentru plăcerile acestei lumi.

Imbrățișind tot felul de păcate, trăim în țară streină, în țara diavolului unde ne risipim toată averea spirituală și materială, întomai ca tânărul din parabolă. Da, în această țară, departe de bunul nostru părinte, ne irosim trupul, ne pierdem sufletul și ne facem părtași iadului.

O, este prea adevărat că mulți dintre creștini înzestrați cu multe daruri și le risipesc în păcate de tot felul cum ar fi în mândrie, în ură, în fărâcie, în sânătate, în lăcomie, în înșelăciune, în nedreptate, în beție, etc., căci e bogată țara diavolului în astfel de păcate.

Cei ce trăiesc astfel își pierd viața și ajung cu totul slugi ale satanei cum ajungese tânărul slugă la porci.

Ce durere că omul, chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ajunge servitor la diavol! La astfel de fapte, cari rodesc pe om satanei, se dau toți cei ce rup legătura dragostei cu Tatăl și vor să trăiască singuri.

Ce mult doresc și mă rog lui Dumnezeu ca noi să nu fim din aceștia. Sau și dacă cineva a căzut în cursă să aibă curajul să se reculegă, să trezească în el gândul cel bun, să se căiască de toate cele ce a făcut și cu lacrimi în ochi să se roage bunului Dumnezeu să l'primească între fiii săi, căci Tatăl ceresc nu voiește moartea păcătoșului ci să se întoarcă și să fie viu. Ah, iubite frate, dacă și tu

ai rupt legătura cu Tatăl creator, găndește-te ce bine era în apropierea lui, ce bine era să-i sluiești lui cu credință și dragoste, găndește-te că El ți-a dat viața, El te-a binecuvântat cu atâtea daruri, găndește-te că El tot Tată ți-a rămas, găndește-te că El e bun și milostiv și iertător; și mai presus de toate El te iubeste cu ceaș dragoste ca și mai înainte, găndește-te la toate cele ce a făcut El pentru tine și vino iarăși la sânul lui. E bucuria cea mai mare pe care i-o poți aduce.

La seama că ori pe unde vei umbla dragostea lui n-o vei afla. La seama și nu mai face risipă ca darurile tale, ci străduiește te a le pune în serviciul Tatălui, căci altfel săvârșești un mare păcat trăindu-ți inimerețea în fărâdelegi.

Trupul este un templu al Duhului Sfânt, ferește-te a face din el un templu al diavolului, căci mare greutăate va apăsa atunci pe sufletul tău.

Nu te descuraja, ci după exemplul tânărului risipitor, adună ți cea ce mai ai bun și întoarce-te la Tatăl milostiv, cere iertare și hotărăște-te de acum a face numai voia lui căci este sfântă și aducătoare de mulțumiri și de fericire.

Pr. D. D. Achimescu

O foaie se scoate cu multe greutate. Cheltuielile sunt așa de mari în timpul de față, încât fără ajutorul abonatului foaia este adesea între viață și moarte. De acela rugăm serios pe toți abonații și sprijinitorii acestei foi, cari sunt în urmă cu plata abonamentelor, să ne trimeată sumele rămase, căci numai așa foaia aceasta va putea duce mai departe faclia culturii în rândurile largi ale neamului.

Puterea educatoare a cântului în școala primară

Mobilul cel mai puternic pentru educarea sufletului omenească, este arta muzicii.

Prin ajutorul său se entuziasmează, se intrupează și se scoate în relief, cele mai subtile nuanțe ale sufletului omenească.

Dacă ne-am cerceta pe noi înșine, starea noastră sufletească, în care ne aflăm atunci, când cântul scapă spontan din piepturile noastre, am rămâne pe deplin încredințați de puterea acestei părghii, cu ajutorul căruia, ne putem apropia cât mai mult posibil de providența creatoare, și atunci cu brațele deschise, am primi, dându-i locul meritului, în educația micilor suflete.

Fără cântec, atmosfera din clasa noastră, o găsim adesea tristă, monotona, fără mișcare, fără viață.

Sbuciumul și munca noastră de a prinde pe copil cu toată ființa în clasă, atent la ceea ce avem de predat, va fi imposibil.

Făcându-i pe copii să cînte în adevăratul înțeles al cuvintului, adică nu de a cânta din constrângere și în mod mecanic, ci să cetim din expresia feții lor, că sunt prinși de frumusețea cântecului și că el a plecat din suflet, să traducă în afară emoțiile ce-l agită,

vom fi siguri că ne am adresat nu numai corpului lor, pronunțăm cuvinte educative, făcându-i astfel să fie fericiți. Prin cântec deci, clasa ni se va înveseli, o vom face mai surzătoare, îi vom lua sbuciturile care o face atât de înăsprită, vom face din ea altceva decât o închisoare posomorâtă, de care cauți să scapi cât mai repede.

O vom face mai atrăgătoare școlărilor, mai iubită, îngăduind tuturor puterilor sufletești să se dilate.

Vom pregăti-o deci a avea rezultate mai bogate, căci nimic nu se lucrează mai bine și cu rezultate mai satisfăcătoare de cât atunci când cântăm.

Făcându-i pe copii să cînte din suflet să simtă tot ceea ce cântă, vom face să se nască în sufletul copilului simțiri pe care le vom înălța, le vom întreține și le vom cultiva în el.

Prin cântec deci vom crea în clasă o atmosferă sănătoasă care nu va înceta să desvolte copilul, ca și aerul care-l respiră cu neșat și a cărui acțiune tonică purificatoare se va simți în el toată viața.

Dumitru R. Ionescu
învățător

Inseilături din gând

Oamenii, cu adevărat mari, știu — la ocazii — a se face mici și când s'aplecă spre noi, vedem și mai bine distanța care îi separă de noi și atunci îi iubim și îi admirăm. Din potrivă, oamenii mediocri de teamă a nu părea în fața noastră și mai pitici, să înalță în vârful picioarelor și astfel ei trădează singuri în ea și mai rău defectele lor.

Viața fie cărui om ilustru trebuie să lase în urma lor drugi de lumină culturală, care să se poată întinde nu numai în cuprinsul țării lui, ci să strălucească de raze luminoase și păte tărâmurii.

Curiozitatea nu este bună zic unii, la genul uman, l'a pierdut, eu cutesc a spune: că doar ei se datorește bucuria atâtor descoperiri, ea fiind fructul lor.

Singuratatea produce sau genii, sau nebuni.

A ști să petreci bine este o mare calitate; mai ales dacă, petrecerea nu te costă nici bani, nici energie.

Cea mai mare satisfacere nu ți-o dă petrecerea, ci munca și împlinirea datoriilor.

Omul de geniu seamănă de multeori c'un copil; el are adesea naivitatea și entuziasmul copilului.

Cupidon — la cei vechi — era reprezentat printr'un îngeraș în-cununat cu roze: eu socotesc c'ar fi nemerit ca printre trandafiri — la coroană — să fie și lauri; căci amorul, care nu știe inspira și dorința de glorie — nu e decât un amor banal.

Prea marele entuziasm, prea multă admirație, pentru acelaș om, nu e de folos, căci, lumina prea mare, când e prea prelungită, ajunge de orbește pe cel admirat.

Adesea ori în fața oamenilor jucăm, Valsul pe când în inia a noastră să cântă: *Marsul funebru*.

Viața noastră seamănă c'un oraș frumos văzut din depărtare și numai când te apropii vezi câte mizerii zac întrânsul.

Femeia care știe ce trebuie la vatra casei, care e iubitoare care veghează, care inspiră, care consolează, încurajază, este adevărată jumătate sau mai bine zis adevărata și cea mai bună jumătate omului.

Smara

FOLKLOR

CU PRIVIRE LA UNIRE

Guza-Vodă să trăiască

S. Fl. Marian
poezie din Bucovina v. 2

*Frunză verde foi de crin,
Stai puicuța, stai că vin,
Și om sui pe dâmburile,
Să culegem floricele,
Să le facem mănunchele,
Să mergem la leși cu ele.
La leși la curtea domnească,
Să le svărlim pe ferăstră,
«Guza-Vodă» să trăiască!
Și din bir să ne slăbiască...*

*De când «Guza s'a ivit,
Mulți feciori a cătănit,
Mulți copii a sărăcit,
Multe fete a 'nătrănit;
Că flăcării s'au rărit...
Acle s'au mai mărit
Păpușoiul s'a suit.
Cinci și opt lei de argint
Dar și banii s'au scumpit.*

PALANCA

Moldova și Muntenia

«Darul»
N. D. Popescu

*Ici în vale la fântână
Două fete spală lână,
Guza le ține de mână.*

*Ici în vale la pârâu,
Două fete spală grâu,
«Guza» le ține de brâu.*

*Ici în vale mai 'nainte,
Două fete spală linte,
«Guza» le spune cuvinte*

*Ici în vale sub Carpați,
Două fete poartă danț,
«Guza» le ține de braț.*

*Ici în vale, ici în țară
Astea două fetișoare,
Cu «Guza» se cunună.*

PALANCA

Hora Horelor

*Hora Horei mic și mare
S'o 'ntindem peste hotar,
Să se prindă'n ea toți frații.
Care au plâns greu și-amar.*

II

*Hora horei Bucovina
Jocă lângă Bănățean
Macedonia te prinde
Lângă moșul Ardelean.*

III

*Basarabie dă mâna:
Intr'al Daciei ogor,
Ori joc hora toți românii
Ori cu toții acolo mor.*

IV

*Hora horet Românie
Miltoanelor de frați
Cînt o tu, iar ei s'o 'ntindă
Peste Pînd peste Carpați.*

V

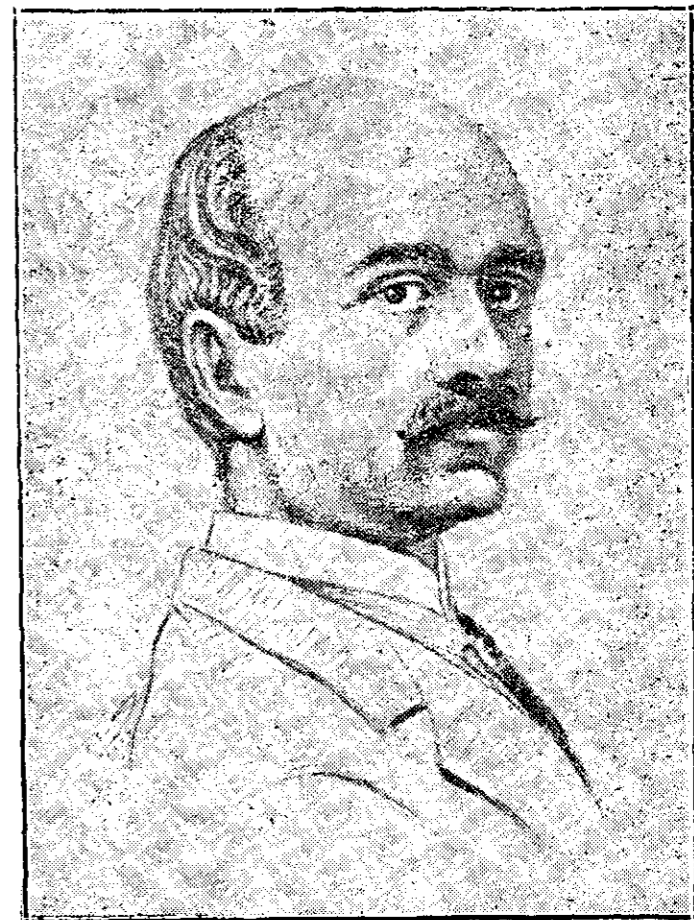
*Vrem să plângă greu cu jale:
Ori ce lîftă, ori ce păgân
Când s'o 'ntinde Hora horet
In Imperiului român.*

SMARA

*Din broșura «Versuri» scrise de poezii
Români de Mina Savel.*

▶ Cetiți și răspândiți

„Cultura Poporului”

VASILE ALECSANDRI

Marele poet, care a cântat mult vitejia
ostașilor români

Țara muncii creatoare: Elveția

Prof. C. Mureșanu

O țărișoară mărunță, una din cele mai mici din lume, stă în fruntea statelor ca fără slășișit. Un ținut sărac, și hăzlit de natură să hrănească o nație pură cenusărească din punct de vedere economic, înfățișază azi una din cele mai bogate regiuni. Piatra și apă, iată darurile principale ale naturii elvețiene. Și totuși, poporul și-a creat din nimic minunea de stat, care se cheamă Elveția. Un neam unit cum nu este altul pe lume, deși are o populație care reprezintă două rase fundamentale: una germanică, alta latină, și patru limbi principale: germana, franceza, italiana și româna.

Dar, pe lângă asta, fiecare sat are graiul lui. Divizați sunt elvețienii, nu numai prin limbă; două confesiuni: cea protestantă și cea catolică, fac din creștinii Elveției două forțe aproape egale, două tabere, c-ri alcătuiesc un suflet în fața intereselor vitale.

O reunire de mici republici, având fiecare cea mai mare independență în dezvoltarea genului propriu și totuși cea mai

mare disciplină atunci când Patria o cere... când e vorba de apropierea națională. În scurt nici unitate de rasă, și nici de limbă, și nici de religie, și nici unitate economică, și totuși Elveția dă o pildă și o lecție de unitate națională întemeiată pe unitatea morală. Se vor întreba unii... Cu ce scop? Nu spre apărarea contra unor neamuri sălbătice. Deschideți atlasul! Sunt înconjurăți doar de frați de-al lor: germanii, francezii și italienii. State cu eternă glorie culturală stau la marginea țării lor. Totuși pentru ei, pentru Elvețieni, mica Elveție e mai mult decât Franța, marea și nobila națiune, mai mult decât Germania, însăși trupul ideii de organizație, mai mult decât Italia, vatra marilor renașteri. Pe tru ei, Elveția e mai mult de cât toate la un loc. Și oricât s'ar lupta între ei pentru o idee politică ori religioasă, ori care l'ar fi admirația pentru Paris, Roma ori Berlin, totuși, sufletul lor întreg îl dau numai patriei lor, — confederației elvețiene, cantonului, genului lor... Respectul până la venerare, ve-

nerarea până la cult a genului național, apărarea acestui suflet cu ultima energie, iată o lămurire pentru nașterea și înflorirea minunii, care se numește într'un limbaj obișnuit: Statul elvețian. Aici e începutul belșugului de energie, prin care din stâncă și aer, au creat o țară mai frumoașă decât poveștile cu smei și Ilene Cosânzenea.

Legea muncii, icoana muncii în zeci și sute de forme, iată fondul minunatei epocii care se numește trecutul Elveției. Muncă! Dar ce fel de muncă! Nu munca silnică, care face din om vită și apoi o mașină, ci munca potrivită cu genul lucrătorului și acela al regiunii... Cu o formulă: munca liberă. Și nici munca egoistă, care îndobitoceste pe truleș, ci munca în folosul obștei, al cantonului.

Și nici pe departe munca izolată, care face din trudă adeseori o înfrângere în loc de biruință cinstită: singura biruință demnă de acest nume: a omului contra naturii. Elvețienii de azi, ca și cei de totdeauna oferă pilda muncii unite, a muncii împlinite în cea mai deplină armonie: armonie între cantoane, când e vorba de prosperitatea patriei, armonie între clasele so-

cială pentru înflorirea cantonului, armonie între suflete pentru desăvârșirea familiei, armonie între puterile sufletești pentru creșterea și curcierarea personalității și caracterului elvețian. Muncă unită și unire în năzuința de a scoate aur din piatră, lumină din apă, iată Elveția de ieri și de azi și de pururea.

Și totuși, dacă ne am oprim aici nu am avea icoana adevărată a Elveției și nici sufletul Elveției adevărate. Din cele mai vechi timpurii au înălțat acești copii ai munților, că numai munca îndrumată de înțelepciune, de știință cum am zice azi, le poate da suprema și o trainică biruință, luminoasă ca și zapada care ca o cunună înfloresc creștetele munților... Adeseori străinul; îndrăgit, mai drept furiat de frumusețile unice ale naturii, uită de figurile mari de eroii citorii ai poporului, și prin el arhitectii civilizației elvețiene.

Poate că nicaeri nu s'au ridicat masele la i. alfinile morale caracteristice acestui popas elvețian, după cum ei dau din cele mai vechi timpuri pilda eroului ca reprezentant al vrei colective. Iar când zici erou, înțelegi omul ales, intruparea înțelepciunii luminate de bunătațe, ome-

nia cuminte, voința energică și avântul veșnic tânăr, — munca unită și unirea înțeleaptă pusă de cel ales în slujba nației, și prin ea în slujba lui Dumnezeu. Eroii prin știință, și știința prin eroi, a valorificat energia veșnic creatoare datorită cooperării între forțele naționale. Și astfel au înflorit în acest ținut sărac, cele mai fermecătoare forme de viață, prin ce minune?

Prin trei idei esențiale cari stau la temelia sufletului elvețian. În-tăi, legea muncii potrivită cu genul cantonului respectiv. Al doilea, legea unirii, care a dat belșug ca fără slășișit muncii naționale. Al treilea, legea științii, care a pus în valoare bogăția în veșnică înflorire a energiei populare. Astfel datorită acestor trei idei, trei forțe de vieți, trei forțe, și forțe creatoare de viață, Elveția a ajuns: «Țara muncii creatoare», o țară laborator școlă, o școală veșnic nouă prin tinerețea neostenită. Și ca cea mai înaltă biruință — concluzie, Elveția mai eri: «Țară Pastorilor» e azi «Țara Educatorilor» — «Vatra creațiilor spirituale» — «Țara Universităților».

În ce veac se încheagă aceste idei, alcătuiesc o minunată treime

morală? Când prinde trup nobilă treime, cari străbate neostenit veacurile luminând sufletul elvețian și prin el dând sens și vigoare energiei naționale... De ce alte neamuri n'au ajuns nici acum la această înțelegere a vieții și caută ca urmare deslegarea problemelor sociale, politice, economice în țara aceasta a Elveției? Și cum se lămurește taina aceasta, că ei, neam de țărani, niște primitivi am putea zice, intra înaintea tuturor în sfera conștiinței morale, în care veșnic luminează cu viață pururea creatoare cele trei legi: a muncii, a unirii, și a științii... În anul 1291 și anume la 1 August, trei cantoane, cum le zic ei, trei județe, cum le am spune noi, și anume: Uri, Schwytz și Unterwald, văzând primădia externă, uită de mici neînțelegeri și fac alianță veșnică. Se leagă să se ajute contra dușmanilor din afară. Și mai departe hotărăsc, că oame-nii cei mai înțelepți aleși dintre ai lor, vor judeca neînțelegerile dintre cantoane. Aceste trei mici popoare dau în veacul al trei sprezecelea probă strălucită de inteligență, prin cari văd că numai unirea poate opri un dușman puternic, numai unirea le poate garanta rodul muncii și

deci libertatea. Apoi de energi având curajul să înfrunte dușmani din afară, mult mai puternici decât ei... Și lângă pilda vigoare energiei naționale... De ce alte neamuri n'au ajuns nici acum la această înțelegere a vieții și caută ca urmare deslegarea problemelor sociale, politice, economice în țara aceasta a Elveției? Și cum se lămurește taina aceasta, că ei, neam de țărani, niște primitivi am putea zice, intra înaintea tuturor în sfera conștiinței morale, în care veșnic luminează cu viață pururea creatoare cele trei legi: a muncii, a unirii, și a științii... În anul 1291 și anume la 1 August, trei cantoane, cum le zic ei, trei județe, cum le am spune noi, și anume: Uri, Schwytz și Unterwald, văzând primădia externă, uită de mici neînțelegeri și fac alianță veșnică. Se leagă să se ajute contra dușmanilor din afară. Și mai departe hotărăsc, că oame-nii cei mai înțelepți aleși dintre ai lor, vor judeca neînțelegerile dintre cantoane. Aceste trei mici popoare dau în veacul al trei sprezecelea probă strălucită de inteligență, prin cari văd că numai unirea poate opri un dușman puternic, numai unirea le poate garanta rodul muncii și

Din partea Uriilor a fost A nold de Silenen și Werner J ttinghausen. Țara Schwytz a f mis pe Conrad Iberg și Rudt Stauffacher. Și iată cum, țara Elveției dau în veacul al trei sprezecelea o strălucită pildă o pildă lecție, lecție de cinst unitărie în fața primejdiei, de înțelegere a științii prin ascultat dată înțelepților nașion, lecție de iubire și curaj întru apărare Patriei,

(Va urma)

Răvașe Educative

24 Ianuarie 1918 la Chișinău

Din viața religioasă a românului

(Insemnări dintr'un carnet de atunci)

Dragele mele prietene, Zilele acestea, când ziarele se zbat ca să aleagă pe cea mai frumoasă fată din România...

E drept că frumusețea este o virtute și că ea poate deschide toate ușile, învinge multe piedici.

Cei vechi Egipteni, Romani și Grecii au apoteozat-o au nemurit-o într'atâtea opere de artă, unele răspândite în piețele publice, altele adunate în muzee...

E drept că frumusețea a dobândit în toate timpurile dela poezii: sonete, imnuri și madrigale și că'n bronz în marmoră, în fildeș a fost nemurită atunci când viața treccea patriarhală...

Dumnezeu și femeia.

E drept că un chip frumos te repauzează și te încântă și că un artificiu cât de mic, o cochetație și o eleganță la femeie place;

Eu știu, știu, fetelor, că grija feței a părului, a buzelor o aveți voi și încă cum! dar, de câte ori viu, pe la voi ați văzut ce cotelici sănt? Eu mă uit în casă, pe mese, pe scaune, pe sub paturi și covoare...

Știu, știu, fetelor, că grija feței a părului, a buzelor o aveți voi și încă cum! dar, de câte ori viu, pe la voi ați văzut ce cotelici sănt? Eu mă uit în casă, pe mese, pe scaune, pe sub paturi și covoare...

Știu, știu, fetelor, că grija feței a părului, a buzelor o aveți voi și încă cum! dar, de câte ori viu, pe la voi ați văzut ce cotelici sănt? Eu mă uit în casă, pe mese, pe scaune, pe sub paturi și covoare...

be ca laptele, dar unde trăiesc femeile cu așa mâini, casa e plină de insecte și de murdărie. Apoi femeile acestea nu pot da mângâiere nici soților, nici copiilor lor...

In casele voastre, frăul de aur al conducerii gospodăriei îl aveți voi femeile.

S'au prezentat mii de femei la concurs ca să ia premiul pentru frumusețe. Însă măntreb eu „Dacă se puinea un premiu pentru «cinstea și hărnicia casnică», câte femei ar avea curajul a se prezenta?

Ca bine dragele mele.

BABA VIȘA

EVANGHELIA

Isvorul iubirii și al păcii plutește în fiecare cuvânt al Evangheliei. Dragostea de aproapele, fără deosebire de neam și religie...

Cine va putea să înfrângă stânca Evangheliei? Știința? Va inventa mașini, va mecaniza și va intrista viața până în cele mai mici amănunte...

Deasupra legilor omenești, efemere, deasupra nedreptăților și umilțiilor zilnice, Evanghelia-și lasă aurore ținătoare.

Isus, Dumnezeul lumii, și a dat viața ca să mântuiască sufletele, a sângerat pe Golgota ca să aprindă făclia mântuirii și peste cei buni și peste cei răi...

Credința în El nu a putut înmăni să o cîntească până azi... Cuvintele Lui vibrează ca trâmbițele în inimile tuturor...

In dragostea pentru Isus, au căzut martirii sub lăncile păgânurilor, pentruca să ridice altarele credinții, pentruca să cunună lumea cu speranța creștină, cu dragostea pentru Mântuitorul...

Și astăzi încearcă mulți rățaci să predice ura față de Evanghelia, mulți inconștienți, pseudo-savanți, vor să întunece soarele Evangheliei!

In nebulina lor, vor să dea viața paradisiului minciunii omenești, al dorințelor trecătoare, al bunurilor de o clipă, zadarnice...

Evanghelia ne dă cel mai mare bun: iubirea și speranța lumii viitoare, fagăduită de Mântuitorul lumii, Isus...

Citiți Evanghelia!.. Îmbătați-vă de vorbele ei!... Acoperiți-vă capetele cu cununa bunătății ei.

Speranța creștină este limanul care ascunde glasul isoarelor lumii adevărate.

Radu Mislăa

Ziua de 24 Ianuarie la Chișinău.

Mi se pare că visez. Ros-tesc încet cuvintele. Imi apar ca o stranie împerechere. In juru mi se întinde un oraș mare, cu străzi largi și drepte, cu firme străine.

In ziua senină și liniștită de iarnă goală, fără zăpadă, trec încet prin mulțimea care se îmbulzește spre sunetul clopotului.

Ce s'a întâmplat în acest oraș, care un veac a stat pentru sufletul românesc ca sub o negură?

Ce chemare nouă a străbătut aici ca și 'n întreaga țară?

Prutul nu mai este un ocean de despărțire. Lanțurile românismului de aici au căzut cu mare sunet.

Acum câteva zile, chiar în capitala Basarabiei stăpânera teroarea. Domnia soldaților anarhiei era tot așa de cruntă ca și vechiul țarism.

O, nu sănt soldați de paradă. In ochii lor tragici și adânci lucește voința nebiruită a unui vrednic popor.

Li privește toată lumea. Numai țarii rusești au pe soclurile lor, au fețele mascate...

S'au luminat inimile. Frații au chemat pe frați. Sântem încă nedumeriți, — dar simțim cu toții, cu inimi calde și cu ochii plini de lacrimi, că se implinesc destinele neamului nostru...

La Mitropolie, în curtea largă, stau înșirate batalioanele, cavaleria și tunurile noastre. Sânt ostașii căliți în atâtea lupte grele, care s'au bătut în toate colțurile românismului.

Au o înfățișare serioasă și marțială. Ei reprezintă aici ordinea după furtuna destrăbălării. Cetești pe fețele celor mai simpli soldați, conștiința înaltei datorii pentru care Patria i-a trimis aici.

In catedrală, slujbă solemnă. Aud rugăciuni și cântări românești.

Le-aud pentru întâia oară, imi spuse cineva. Aici a fost eri cetatea rusficatorului arhiepiscop Serafim, în care nu putea pătrunde cuvântul românesc...

măcar a unui umilit preot moldovean dela sate...

Acum înaltul prelat rus, într'un discurs larg, salută oștile care au dus pacea, și înalță rugăciune pentru prea străvitul rege Ferdinand I și pentru întreaga Dinastie a României...

Curând, afară în svonul puternic al clopotelor și 'n sunetul muzicilor militare, care înțonează imnul regal, generalul trece în revistă șirurile de oșteni. Pihoța și Husarii moldoveni ai Basarabiei, salută și ei cu glasul și cu muzica lor pe regele României.

Aclamații, urale zvon de clopote, furtivar de mulțime. Urmează defilarea. Am o ciudată senzație când văd, pe bulevardul larg al Chișinăului, siagurile luptătorilor de la Oituz, Mărășești și Mărăști...

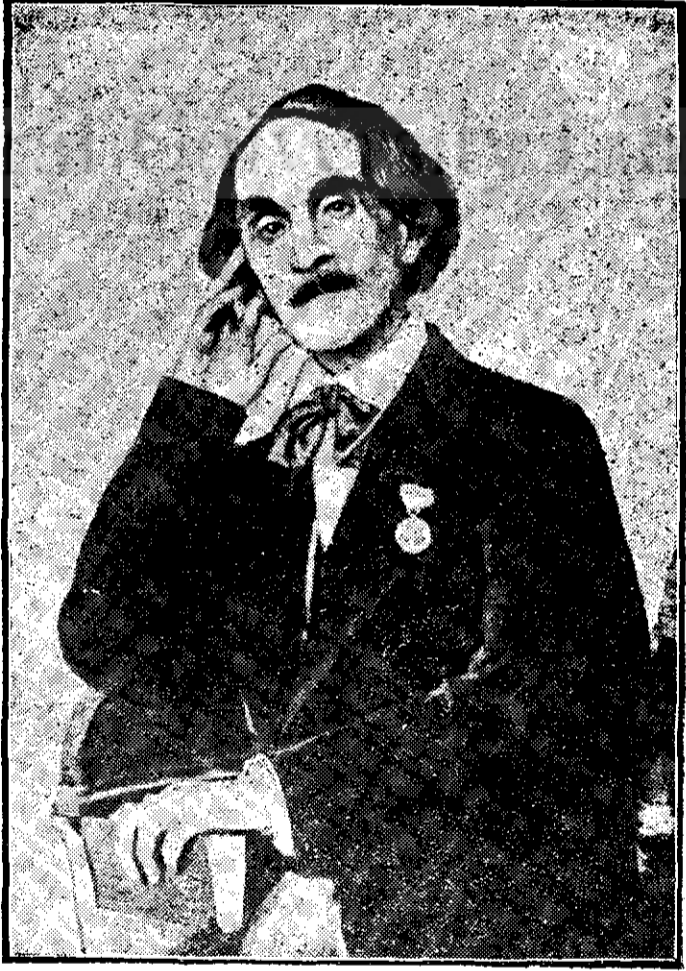
Sânt clipe în viață, — clipe de adâncă emoțiune așa de dramatice și de zguduitoare, când ai impresiă că pulsația vieții trebuie să se oprească.

— Doamne — Dumnezeule... oftează cineva lângă mine. Alțeva nu mai poate spune.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace...

In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

M. SADOVEANU

Grigore Alexandrescu

Poporul românesc trece prin tr'o criză a educației religioase și să nu ne surprindă astăzi afirmarea; dacă fiecare dintre noi ne-am întreba asupra convingerii noastre religioase, nu știu ce am putea răspunde cu precizie.

Biserica a existat la noi odată cu începutul vieții de stat, dar ea a fost angajată în lupte de vitregiile vremilor și aceste lupte au fost dintre cele mai primejdioase pentru existența statului român...

Aruncați aici în răsăritul Europei, ne-am ridicat în sfera de atracție a pravoslavnicii Rusii, care putea fi cea mai avantajată să ne înglobeze la sânul ei, mai ales că slavonismul se afirma tot mai cu tărie și biserica era comună...

— Doamne — Dumnezeule... oftează cineva lângă mine. Alțeva nu mai poate spune. — Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace...

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

— Acum slobozește, Doamne, pe robul tău în pace... In jurul meu sună muzicile și se învârtă hora frației.

trește și faptului că în trecutul nostru biserica nu și-a avut liniștea cuvenită, a dus o viață de grele lupte și de suferinți privind mai curând jalul în altarul ei și speculațiunea.

Dar până unde vom pluti în această nestabilitate? Astăzi când liberi săntem la noi acasă, având toate ale noastre, de ce mai păstrăm tradiția vicisitudinilor și ne închinăm deșertelor credințe politice?

Altarul dumnezeesc trebuie să fie cel dintâi loc ales, către care creștinul să pornească în fiecare săptămână lepadând grijile cele lumești, înălțându-și gândul și sufletul în lumea dreptății cerești, adâncindu-se o clipă doar în uitarea de sine sau prinzând un precept biblic pe care să-l frământa în mintea sa și să-l urmeze în calea vieții.

Slujitorii altarului trebuie să simtă azi mai mult ca ieri căldura marea lor chemare și măreția zilelor, înălțându-și sufletul poporânilor duhul divin, formând deprinderea și convingerea religioasă. Când cântarea liturghiei va străbate din altar și dela strane prin rostul clar și înălțător al slujitorilor bisericești, să se vadă în ochii drept credincioșilor isvorând lacrima fericii dumnezeesci.

Ziua Duminicii să fie așteptată cu înfrigurare de toți creștinii, cari trebuie să simtă sublimul cuvintelor și al melodiei. Nu numai copiii sau bătrânii trebuie să-și îndeplinească datoria creștinească așa ca o formalitate, Biserica trebuie să fie un loc de chemare instinctivă și de regulată frecvență, un loc ce nu poate fi ocultat sau ignorat.

Dar asupra acestei probleme de educație religioasă vom mai reveni...

Victor Țăranu Profesor

BIBLIOGRAFIE

A apărut Almanahul Cooperativ pe Anul 1929, Intocmit de Banca Populară „Tomești” din Com. Tomești, jud. Iași, Anul I, tipărit la Tipografia Cooperativă „Trecerea Munților Carpați” din Iași. Prețul 40 lei.

Almanahul are un conținut foarte bogat și i scris cu mare îngrijire din bucățile alese ai celor mai buni mântuitori de condei din țara noastră. I recomandăm ca cel mai bun îndrumător sătenilor noștri și de aceia fiecare să caute să-l procure.

A se comanda la Banca Populară „Tomești”, comuna Tomești jud. Iași.

Citiți și răspândiți

„Cultura Poporului”

4) Romanul Crăciunului Despre romanul creștin Ben-Hur

Nu mă părași, zise Messala. Cellait, nehotărât, se opri răspunzând:

— Mai bine e să ne despărțim. Imi pare rău că am venit. Credeam să găsec un prieten, și când colo găsec...

— Un Roman, zise Messala cu vioicinne.

El se sculă, își luă mantaua pe umeri și porni după Iuda, care se depărta. Ajungându-l îi puse mâna pe umăr.

— Așa mergeam pe timpul copilăriei noastre.

Măcar până la poartă să mergem tot așa. Tu ești tânăr, eu sunt deja om. — Nici Meutor mustărând pe Telemac n'ar fi avut un aer mai tanșos de cât Romanul.

— Ascultă, eu aș vrea să te servesc din toată inima, frumoșule ca Ganimedee. Din toate puterile mele te iubesc. Ți-am spus că vreau să fiu soldat. De ce nu

vrei și tu? De ce nu ești a'ară din cercul strămt în care legile voastre vă închid? Veți găsi și aici o nobilă viață.

Iuda nu răspunde.

— Cine sănt înțelepții de azi? continuă Messala. Fără îndoială, nu acei care și-au cheltuit anii discutând despre lucrurile moarte despre Baal, Jupiter și Iehova, despre filozofi și religione.

— Te pricep, fiindcă ești Roman, tu pe mine nu mă pricepi, fiind că niciodată n'ai să poți pricepe un Evreu. Mai făcut să sufăr mult azi, încredințându-mă că niciodată nu mai putem fi prietenii de odinioară — nici odată I Adio. Pacea Dumnezeului părinților mei să fie cu tine!

Messala îi întinse mâna. Evreul trecu pe poartă și se făcu nevăzut. Romanul rămase câte-va clipe în tăcere, apoi, ieșind și el

și. Incepe odată! Roma e gata să te ajute ca și odinioară pe I-dumeul Antipatru. (Tatăl lui Irod care vroia să omoare pe Ius la nașterea sa).

— O Roma, Romă! murmură el!

— Ai minte continuă Messala lasă nebulile lui Moisi și ale tradițiilor. Privește Parcele în față, și ele îți vor spune că Roma e stăpâna lumii. Intreabă-le ce e Iudeia, și-ți vor spune: aceia ce e vrea Roma.

Acum ajunseră la poartă. Iuda se opri, și luând cu bunătațe mâna de pe umărul său, cu lacrimi în ochi privi drept în față pe Messala.

— Te pricep, fiindcă ești Roman, tu pe mine nu mă pricepi, fiind că niciodată n'ai să poți pricepe un Evreu. Mai făcut să sufăr mult azi, încredințându-mă că niciodată nu mai putem fi prietenii de odinioară — nici odată I Adio. Pacea Dumnezeului părinților mei să fie cu tine!

Messala îi întinse mâna. Evreul trecu pe poartă și se făcu nevăzut. Romanul rămase câte-va clipe în tăcere, apoi, ieșind și el

pe poartă, își zise către sine însuși cu o clatinătură din cap:

— Fie și așa cum vrea. Eros e mort, numai Marte domnește!

CAPITULUL III

Intrând în Orașul Stânt pe poarta numită azi a Sfântului Ștefan, te alai pe atunci într'o stradă paralelă cu fața de miazănoapte a turnului Antonia. Apoi se întorcea spre miazăzi urmând valea Tiropeon. In acest unghiu se înalța o casă.

Ea avea două fațade de 400 de picioare fie-care (132 metri), la miază-noapte și apus. Era înaltă ca de două rânduri și avea chipul unui pătrat regulat. Zidurile, făcute mai mult parcă de boloveni de cât de peatră cioplită, fiindcă pe din afară nu erau neteziți, îi dădeau înfățișarea unei cetăți. Numai frumoasa lucrătură a porților, cu podoabele lor de arhitectură, îi dădeau înțelegere că nimic războinic nu e într'nsa. Cornizele de marmură de de-asupra porții, eșite mult în afară, erau de ajuns pentru a spune trecătorului că bogatul care locuia acolo ținea politica și dogmele Saduchieilor.

Tăuărul Iudeu, părăsind palatul din piața țargului, se opri

și bătu la poarta din spre apus a casei deschise. El intră răpede fără a răspunde la adâncă plecăciune a portarului și printr'un coridor boltit și cu bănci de peatră pe margină, pătrunse într'o primă curte. Dusul și venitul servitorilor, zgomotul petrelor de măcinat, pânzele întinse pe frânghii, vitele, caii, arătau că aceasta e curtea întrebuițată pentru mâniarea întregii gospodării. O a doua curte oferi înadată răcoarea plantelor și apelor sale. O scară lăturașă duse pe noul venit la un cerdac cu lespezele albe și negre de unde el pătrunse într'o odală, rădicând perdeaua de intrare. Dibund prin întunerec, ajunse la divanul din fund, se trânti pe dânsul, și cu fruntea pe brațele încrucisate, adormi greoi. Inț'amurg, un pas ușor se auzi. O servitoare aducea de mâncare celui adormit. Ea puse tablaua pe un scaunel lângă divan și se așeză alături în genunchi. Lumina lămpii de bronz, pe care o ținea în mână, descoperea fața unei femei ca de 50 de ani, cu pelea de o coloare închisă. O dulcețată de mamă i se cernea prin privire. Urechea stăpânsă care eșea de sub turbanel ei alb, arăta starea sa de roabă. De loc din Egipt,

recunoscând alți stăpâni, ea n'ar fi primit libertatea. Atât de mult își legase ea viața de copilul pe care-l crescuse!

In timpul mănăcii, el nu vorbi de cât odată.

— Ți-aduci aminte Amrah de Messala, care mai nainte venea aici să mă vadă?

— Da, mi-aduc aminte.

— Am fost la dânsul mai adineaurea.

O mișcare de degust făcu el fără să vrea.

— Știam eu bine că trebuie să se fi întâmplat ceva. Niciodată n'am iubit pe Messala asta; spune-mi tot.

Gânditor, el tăcea. Ea însă stăruia, și el în slărit răspunde: — S'a schimbat mult. Nu mai vreau să-l văd.

Fiindcă ea se ducea, el veni după dânsa de pe cerdac pe acoperiș.

legea lui Moisi ca nu cumva să cadă cineva jos, a ajuns triumful olarului, care-și dă toată silința spre a-și arăta toată priceperea sa în lucratul meșteșugit al olăriei. Mai târziu, regii rădicărilor acolo, în mijlocul albastrului ceresc, pavilioane de marmură și de aur. Tot acolo, Babilonul își spânzurase încântătoare sale grădini.

Iuda își îndreptă pașii spre turnul din colțul din spre meazănoapte unde al acoperișului. El intră ridicând perdeaua care ținea loc de ușă. Înăuntru era întunerec. Totuși, la toate cele patru părți, se aflau deschideri prin care se putea vedea cerul presărat cu stele. Spre una din deschideri, rezemată de perna unui divan, el văzu o figură femeiască dar greu de cunoscut prin albul mișcat de vânt al perdelei. La sunetul pașilor, evantaliul din mâna ei se opri, iar o rază de stea veni să se așeze pe inelele mâinei sale nemșicate.

— Iuda, fiul meu! Zise ea.

— Eu sănt, mamă.

Mergând spre dânsa, el puse un genunchi pe pământ și o strănsă în brațele sale.

S F A R Ș I T

Tâlcuirea Legilor

de Artur Gorovei

Despre raport

După legile noastre toți moștenitorii unei persoane trebuie să aibă părți deopotrivă din moștenire, adică nu poate unul să aibă mai mult decât celălalt. Să zicem că un părinte are patru copii, și la moartea lui lasă o avere de 1200 de lei; fiecareia dintre copii i s'ar cuveni câte 300 de lei. Părintele, însă, în viață fiind, se poate să aibă mai multă dragoste pentru unul dintre copii, care i mai harnic, mai econom decât ceilalți; atunci, dacă părintele acesta n'ar putea să răsplătească pe copilul cel mai cuminte, s'ar face o nedreptate. De aceea se poate da unuia dintre copii ceva mai mult decât celorlalți, urmând anume reguli pe care avem să le arătăm mai încolo.

Să presupunem acum că un părinte care lasă la moartea sa o avere de 1200 de lei, a făcut pe când era în viață fiului său Vasile, un dar de patru sute de lei. După regulă, partea lui Vasile ar trebui să fie deopotrivă cu a celorlalți frați, adică ar trebui să primească din moștenire, suma de 300 de lei. El însă a mai luat și un dar de 400 de lei, și cu cei 300 de lei cari s'au mai cuvenit, ar face 700 de lei, mult mai mult decât partea fiecăruia din ceilalți frați.

Aceștia au dreptul să ceară ca Vasile să nu aibă mai mult decât dânsii; Vasile să aducă la moștenire și cei 400 lei, daruți ce a primit, adică să întregască moștenirea, și apoi să facă împărțea dreaptă, după care s'ar cuveni fiecăruia dintre ei câte 400 de lei.

În lege se spune că Vasile trebuie să raporteze la masa succesiunii, darul ce a primit. În pilda care am luat-o noi, acest raport s'ar face numai în socoteala, adică pe hârtie, pentru că Vasile ar rămânea cu cei 400 de lei ce a primit dela fratele său, și ceilalți trei frați ar împărți cei o mie două sute de lei, și ar veni partea fiecăruia câte 400 de lei, adică tocmai cât s'ar cuveni.

Am spus, însă, că ar fi nedrept dacă un părinte n'ar avea puterea de a răsplăti părțile bune ale unui fiu, lasându-i o parte mai mare de moștenire. Aceasta chiar și este îngăduit de lege.

În pilda noastră, dacă tata lui Vasile ar vrea ca acesta să rămăie cu darul ce i-a făcut, și să primească și partea lui de moștenire, poate s'o facă așa, și atunci prin actul de dar trebuie să spună lămurit că-i face darul cu dispensă de raport, adică îl scutește (il dispensează) de a întregi moștenirea.

Dar s'ar putea întâmpla ca tatăl lui Vasile să nu facă nici un act, când îi dăruiește acei 400 de lei, și în asemenea caz nu se poate ști dacă i-a făcut darul cu scutire de raport sau nu, căci această scutire trebuie să se facă în mod expres; atunci Vasile face raportul, și în loc de 700 lei, primește numai 400 de lei.

Să presupunem acum că Vasile a primit, dela tata său, un dar de 700 de lei, și rămăie o moștenire de 1200 de lei, dar nu este un act prin care Vasile să fie dispensat de raport. În asemenea caz s'ar face următoarea socoteală: cei 1200 lei rămăși din moștenire și cu cei 700 lei primiți de Vasile, fac 1900 lei; această sumă împărțindu-se între cei patru fii, ar veni fiecăruia câte 475 de lei; prin urmare Vasile ar trebui să întoarcă, celorlalți frați, 225 lei, ca să-i împartă între dânsii, pentru a avea părți egale.

Vasile, însă, măcar că n'are un act prin care să fie scutit de raport, poate să-și păstreze darul de 700 lei urmând ca ceilalți trei frați să împartă, între dânsii, cei 1200 lei, să

primească fiecare câte 400 de lei, și să nu poată zice nimic împotriva lui Vasile. Acest lucru îl poate face Vasile, renunțând la moștenire, și atunci își păstrează darul, dacă nu întrece porțiunea disponibilă, sau partea sufletului, cum se mai zice.

În pilda noastră, socoteala se face în modul următor: averea mortului se socotește că se compune din cei 1200 de lei rămăși la moarte, și din cei 700 de lei dăruți lui Vasile, adică moștenirea ar fi 1900 lei. Având mortul patru copii, porțiunea lui disponibilă ar fi 475 lei. Vasile ar avea drept să primească 475 lei partea lui de frate și 475 lei partea disponibilă a tatâne-său, adică în total 940 lei. Renunțând la moștenire poate să stăpânească cei 700 lei, întrucât această sumă este în marginile părții disponibile.

Regulile acestea nu privesc pe orice fel de moștenitor, ci numai pe fii sau pe descendenții mortului, când vin la împărțea cu frații și cu surorile lor, sau cu moștenitorii acestora, și raportul se face pentru averea primită prin donațiune (dar) sau lăsată prin testament, ceea ce se numește legat.

Donațiunile sau legaturile făcute fiului unui moștenitor care ar fi supus la raport, se presupune că s'au făcut cu s'utire de raport.

De asemenea nu sunt supuse raportului donațiunile și

legaturile făcute soțului unui moștenitor. Dacă, însă, odonațiune sau un legat este făcut împreună unui succesor și soțului său, atunci este supus raportului numai partea cuvenită moștenitorului mortului.

Un moștenitor este ținut să raporteze nu numai ceea ce a primit prin dar sau testament, ci și prin alte chipuri. Așa, dacă Ion, pe când era în viață, a plătit cuiva o datorie a fiului său Vasile, acesta va raporta și această sumă. Ion a putut să facă și alte cheltuieli pentru Vasile, de pildă: i-a plătit taxele militare, l'a ținut în casa lui cu hrană și îmbrăcăminte, l'a trimis la o școală să învețe un meșteșug, i-a cumpărat unelte trebuitoare la meșteșugul lui, i-a făcut un dar la nuntă, toate aceste sume de bani nu vor fi raportate de moștenitor. Dar, dacă Ion ar fi dăruit lui Vasile o dușgheană plină cu marfă, ca să-l facă negustor și să-l înstărească, suma aceasta de bani se va socoti cât face, și Vasile o va raporta.

Chestiunile acestea și altele pe care nu putem să le arătăm așa pe scurt, sunt foarte gingașe și dau mult de lucru judecătorilor, când se întâmplă astfel de judecăți; la asemenea întâmplări trebuie să ne sfătuiam totdeauna cu un avocat bun, care are și experiență în treburile vieții.

Navele Mărilor

ISTORICUL NAVELOR

de D-I Comandor Buchholtzer

2)

(Pe drumul albastru au venit minunile vieții). Blasco Ibanez

3. — **Expediția Argo-nauților.** (Legendă din antichitatea Greacă) Expediția a fost pornită de vechii greci cu nava Argo pentru căutarea «lăncii de aur».

«Lăna de aur» înseamnă fără îndoială, câștigul care revine și azi din negoțul cu berbecii și lăna din Caucaz. Mai poate să amintească și procedeul industrial din Orient, care constă în spălarea nisipurilor aurifere peste piei de berbec, care la spălare țin aurul în lăna lor. Se mai poate ca «lăna de aur» să însemne și «Comoară».

Iason eroul legendar grec, a construit din bad nava sa «Argo» sau «Repede» și se crede că avea 50 de rame. De aici deducem dimensiunea ei, cam de 25 de metri lungime.

4. — **Odiseia și Iliada.** Homer, autorul acestor epopei, știa multă Astronomie, mai multă decât trebuia în practica navigației de atunci. El vorbește de Pleiade, de «Orion», de cele două «Cauri» sau «Urse» de «Venus», de «Steaua Nordului», de «Sirius» sau «cea mai frumoasă constelație a fiicei întunecate a serii».

Homer nu vorbește însă de punctele cardinale, întoarce însă personajele sale cu fața la răsărit și le lasă să meargă în direcțiuni succesive, cari determină atâtea sectoare de «Auroră» până la «Uscatul dinapoi» (spre vest sau spatele personajului).

Geografia lui Homer n'are pretenția de a fi universală, ea e însă serioasă, documentată și locală.

Navigație în basinul Mediteranei, Arhipelag și Propontida; parcursese Nilul de jos și descrie particularitățile sale. Cunoștea bine rada «Pharos» și arăta astfel drumul de acolo spre Arhipelag:

«De la Pharos în Creta se fac cinci zile».

«Intersecția meridiană se face la Delphi, acolo se găsește punctul geografic inițial sau buricul pământului».

Navele de război descrise de Homer, sunt bărci mari acoperite. Aveau 20 de metri lungime pe 4 metri lățime, cu 50 de oameni la rame.

Bordajele erau călăfătuite cu mușchi, ca să nu intre apa printre scânduri.

Pupa era ridicată ca o coadă de focă, coadă întoarsă spre pânțele animalelor, dormind cu spatele pe apă.

Pe etravă (prova sau partea de înaintea) o figură slup-tată și aurită era «emblama» (galionul) O stemă mare, împodobia «pupa» (partea din-
apoi) unde flutura «pavilionul» sau «culorile marinei». Pavilionul era în același bord cu rama mare, care servea drept cărmă. Pânzele erau de bumbac mai rar de în și aveau formă de trapez.

Mijlocia drumului mers de o navă cu rame era de 4 «noduri» 7.200 de metri) pe oră.

Flota greacă de atunci era strânsă în canalul Egipto având 1186 de nave, toate uniforme, gudronate în negru. Numai acelea ale lui Ulisse erau roșii. Armata navală era împărțită în cinci escadre și 29 de flotele de câte 40 de nave.

Când flota greacă, în drumul său spre Troia, a ajuns insula Tenedos, se decise ca echipajele celor două escadre dela aripi, să debarce la Troia sub protecția puternică a navelor de la centru. După debarcare, navele fură trase pe uscat, afară de acele cari făceau garda pe mare și cari apărau de aci, spatele armatei. Cele de pe uscat, bord lângă bord, cu pintelul înainte pe uscat, de garduri înalte. Spre acest oraș de lemne și de parame, se repeziră de mai multe ori Troenii, cari era aședeați în cetatea lor Troia. Așa s'a atacat Troia de Grecii veniți pe apă cu Ulisse. Această legendă din prima antichitate a Greciei, era deja legenda în secolul al VII-lea înainte de Christos, dată de la care începe istoria scrisă a Greciei.

LA UȘA INCUIATA

Itată stau la ușă și bat

— Apocalipsis 3.20 —

În stăruitul scrierilor Noului Testament se află cartea cu numele Apocalipsis. Numirea a primit-o dela subiectul pe care îl tratează, pentru că cuprinde preziceri misterioase și descoperiri divine. Cartea întreagă cuprinde în sine mentalitatea religioasă iudeo creștine din primul secol după Hristos. Această carte este expresiunea credinței în reîntoarcerea lui Isus Hristos. Pe noi Apocalipsa nu ne interesează din punct de vedere (cosmico apocaliptic) ca pe adventiștii de azi. Pe noi ne interesează din punct de vedere practic religios fiindcă Apocalipsa este o marturie pentru noi din care putem privi ca dintr-o oglindă, fiacără dorinței primilor creștini după Iisus Christos? Oare pe noi iubii cititori ne leagă un legământ așa de strâns către Iisus, cum a legat pe primii creștini de persoana lui? Oare dorim noi pe El în mijlocul nostru. Oare sfaturile sale divine le ascultăm în zgomotul afacerilor noastre zilnice? Oare fața strălucitoare a zeului Mamei nu ne face pe noi ca să uităm fața sângeroasă a maestrului din Galilea. Oare cu urechile noastre obișnuite de cătececele veseliei, îl putem auzi în gălăgia satanică a vieții noastre existente, cuvintele din textul nostru «Itată stau la ușă și bat».

Vârtejul vieții, arta, știința, literatura, filozofia și tehnica, mai mult și interesează și reprezentanții acestor lucruri mai puțin sau mai mult, dar toți dau de urechile ascultătoare din partea voastră. Cuvintele lui Iisus nu le primii, fiindcă mângierea în care vă aflați nu vă lasă să înțelegeți însemnătatea lor. Cuvintele Lui cuprind adevăruri mari și buclătoare, și de ați încerca ca să aplicați numai una din ideile sale, atunci viața voastră ar deveni viața de tot ideală și transformată. El și astăzi este o realitate și astăzi bate la ușa inimilor voastre, ca să-l primiți pe el. Dar oare voi îl ascultați? Mi-am adus aminte de nuela unui Preot anglican, care în nuela aceasta între aitele tratează o predică pe care a ținut-o un preot dintr-o comună valesiană cu numele Evans Cristian. Ascultați ce s'a întâmplat: La începutul primăverii când m'am plimbat în Comuna aceea, între aitele am văzut o casă frumoasă. În curte muncitorii au descărcat o căruța de var. Oamenii s'au grabit cu lucrul, pe care l'au privit stăpânul lor, arendașul. Era timpul mesii, arendașul a intrat înăuntru, probabil ca să ia masa.

Când m'am dus pe acolo am văzut un om stând la ușa arendașului și bătând. Înțelegând acestui bărbat era foarte interesant așa de mult, că n'am putut să îndrept privirea mea în altă parte, numai în ochii lui. Judecând după îmbrăcămintea lui, am văzut că nu este din ținutul nostru, ci este străin, hainele lui au fost rupte, mâinile lui au fost pline de sînge. Gestul acestui bărbat m'a făcut să mă apropii de el și să-i zic: Domnule dragă cred că stăpânul e acasă și n'are să vă fie mult la ușă și eu am plecat mai departe. Cu altă ocazie tot pe calea aceasta am venit și din departare am văzut că acest om iarăși stă acolo și bate la ușă. Expresia feței sale a dovedit că de mult bate la ușă, și iarăși a bătut la ușă, dar ușa totuși a rămas închisă. Eu i-am zis: Arendașul poate că este preocupat cu afacerile lui comerciale, poate că număra banii, poate că citește sau manăncă sau doarme, bateți mai tare, poate că atunci va auzi; mare răbdare ai d-ta. De când bateți la ușă. Eu în locul d-tale ași veni aci mâine. Atunci străinul mi-a zis: El se află în mare pericol și eu trebuie să-l fac atent. Eu i-am răspuns: n'are el nimic, are casa, avere, bani, moșie și de toate. Mâinile străinului erau neacoperite și erau sângerate. Și atunci emoționat i-am zis: Dragă Domnule, d-ta ai putea să intri înăuntru pe acest om împietrit la inimă. Mergeți vis-a-vis acolo locuiește o văduvă săracă, care prin munca ei se susține pe ea și pe copiii ei, dar cu toate acestea are să și primească într'un mod simpatic,

O cunosc mi-a răspuns el, mereu stau pe la ea, ușa ei mereu este deschisă înaintea mea și acum chiar s'a culcat împreună cu copiii ei. Atunci mergeți în partea cealaltă, acolo locuiește un fierar de potcoave, soția areasta este foarte ospitalieră și are să vă primească cu bună voe. Aunți a răspuns străinul: Dumnezeu este domnul văduvei și patronul orfanilor și mereu se salășuiește în inimile curate, și eu n'am venit ca să chem pe cei drepti la pocăință ci pe cei păcătoși. În clipa aceasta s'a deschis ușa și s'a ivit figura respingătoare a arendașului și începuse să lînjure și cu un gârbac l'a lovit. Eu am văzut bestialitatea arendașului. M'am revoltat foarte mult și am vrut să sar spre el, dar arendașul a pătruns în odă și i-a incuiat așa și atunci străinul răbdător m'a luat bland de mână și mi-a zis: «Fericițiți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul». Domnule, am strigat răbdătoare și pream milostivă și nu voește să piară nici unul și să se întoarcă toți spre El până când acesta a zis și iar a bătut la ușă. S'a înserat de tot și atelierul fierarului este învârtit și a vrut să se închidă și ușa restaurantului, și m'am grabit ca să am adăpost peste noapte. Dar mirarea mea de acel om, nu s'a încetat și a crescut mereu, și în hotel am încoput să înțeleg caracterul arendașului. Cu toate că era prea târziu, încă odată m'am dus către străinul răbdător și m'am adresat către el: Domnule vino de acum nu merită acest om crud și necredincios ca să vă intereseți de el. Acest monstru a strămător orlani, a calumniat pe semenii lui și toate răutățile le-a făcut, veniți de aci Dragă Domnule și în noaptea aceasta ne punem în comod.

Până când eu am grăit astfel, străinul a deschis brațele sale și am văzut pe mâinile lui semnul cuelor. Am văzut inima lui străpunsă și a dispărut dinaintea mea. În viscol m'am grabit să mă duc înapoi spre restaurant. În noaptea aceasta a bătut cineva la ușa mea și m'a terzit din somn, Dragă Domnule Evans, un om din Comuna noastră se luptă cu moartea și are nevoie de mângăiere spirituală și vă dorește pe Dvs. M'am grabit spre marginea satului și am cunoscut casa arendașului numai decât, și înainte de a ajunge la patul lui, am auzit cuvintele lui: Domnule scapă mă că mor. Eu am început să mă rog pentru el, dar a murit. E foarte târziu, orice mijloc pentru salvarea lui.

Iubii cititori lucrurile din povestea aceasta și eu le am trăit în viața mea și eu am avut afaceri cu monștrii umani, dar cu toate acestea am încercat să mă ridic din atmosfera răului; și voi dragilor nu uitați mântuirea nici calea care vă conduce spre ea. Dar ca să puteți ajunge la mântuire, să nu uitați de cuvintele Mântuitorului care vă face atenți mereu «Itată stau la ușă și bat».

Pr. E. Eugeniu Călugăriu

CATALOGUL PRESEI DIN ROMANIA

Am primit noul «Catalog al Presei din România» pe anul 1929, editat de Agenția de Publicitate RUDOLF MOSSE S. A. din București.

E a V-a ediție scoasă de Agenția RUDOLF MOSSE S. A. care, prin Catalogul acesta, aduce un real serviciu comerțului și industriei, cărora le dă bune îndrumări în privința publicității în ziarele și revistele din țară.

E un ajutor economic ce se dă vieții economice a țării, fără să mai vorbim și de faptul că presa românească are un indicator al ei permanent.

Catalogul se oferă gratuit tuturor întreprinderilor principale și se poate cere dela editura: RUDOLF MOSSE S. A. București, Calea Victoriei 31.

INFORMAȚII

Din Tară

La Iași M. S. Regina văduvă Maria, va înființa un institut internat, pentru educațiunea fiicelor de militari. Acesta va lua ființă într-o casă proprie a M. Sale.

Se spune că în anul 1928 s'au introdus în București 71.710 litri alcool metilic.

La Chișinău în timp de 24 de ore au fost găsite 12 persoane moarte de ger.

Liceul «Regina Maria» din Chișinău, prin Directoarea Școlii d-na El. Botezat, a luat hotărârea să înființeze o cantină, în care cu cotizațiile date de părinții elevilor mai cu stare, să se întrețină elevii săraci, fără a se atinge de bugetul statului.

Frumoasă faptă, bună de mare laudă și imitat.

Cu privire la traficul cu femei, despre care mereu vedem că se scrie prin gazete, s'a pornit o luptă, care are de scop lupta contra acestei imoralități. La această luptă a promis sprijinul, atât moral cât și material dl. Vaida Voevod ministru de interne.

Credem că se va curma odată toate aceste fărâdelegi.

M. S. Regina Văduvă Maria, însoțită de A. S. R. Principesa Ileana, au plecat Sâmbătă la ora 6 seara la Constanța de unde se vor duce cu vaporul la Constantinopol.

Universitatea din Cernăuți a comemorat pe savantul Leon Duguit fost decan al Facultății din Bordeaux, mort de curând.

Din Străinătate

Vulcanul Krakatoa a izbucnit, aruncând materii până la o înălțime de o mie de metri.

Doi medici frați gemeni din Londra s'au sinucis. Aceștia erau doi savanți, cari căutau de multă vreme prin diferite experiențe cu radiu să poată lecu cancerul. Cheltuiindu-și averile numai pe experiențele rămânând săraci ei s'au hotărât să moară amândoi. Ei erau foarte cunoscuți în cercurile englezești.

O parte din Marea Adriatică, din cauza gerului a înghețat. Nici unul din locuitorii nu și amintește să se fi mai întâmpat vreodată așa ceva.

Între Florența și Bologna (Italia) s'a construit un tunel lung de 18 Km. jumătate. Lucrarea s'a început din anul 1913; iar acum Dumnică i se face inaugurarea.

La Ierusalim s'a descoperit un mormânt conținând mumiă soției favorite a regelui Solomon. Mormântul este mult mai frumos ca al lui Tutankamon și conține într'un sicriu mumiă soției lui Solomon. Mumiă poartă numeroase inele pretioase și coroana regală cu safire perle și diamante.

În cosciug s'a găsit un pergament cu scrisul lui Solomon în care spune că și-a pierdut soția în al 36-lea an al domniei sale.

Din cele scrise reese că soția lui Solomon a fost îndemnată de tatăl său să-și otrăvească soțul, punându-i otrăvă în vin. Când acesta voi să ducă cupa cu otrăvă la gură, ea fu cuprinsă de remușcări, îi smulse cupa și bău conținutul, murind în brațele soțului ei.

Cu ocazia sărbătorilor ce vor veni, recomandăm cetitorilor noștri, :: frumoasa carte ::

CELE ȘAPTE CUVINTE ALE DOMNULUI HRISTOS PE CRUCE

de ARHIM. SCRIBAN

A se cere dela Biblioteca «PENTRU TOȚI» la toate librăriile din țară

Prețul 6 Lei

OAMENI CU SUFLET

În cătunul Marmare, jud. Mehedinți, unde sunt ca învâțător de șase ani, n'am putut constată decât fapte demne de laudă. Trei zeci de familii la număr, dar au putut face — în anii aceștia de lipsă — un local de școală, în mijlocul satului. Cu ajutorul lor, după cum am anunțat încă în «Cultura Poporului», am înființat și o bibliotecă populară, în care figurează cărți foarte folositoare lor — cât și elevilor atât de curs primar cât și secundar. Un caz foarte frumos ni-a bucurat însă zilele acestea. Înainte de sărbători aveam o sobă de tuciu, care afumă și nici căldură nu făcea. Copiii au spus acasă! Și eu la căți va am intervenit.

Însă, care mi-a a fost mirarea, când după sărbători, am găsit sobă făcută de cărămidă. Fiind în vacanță, în satul meu natal nici n'am știut când ei s'au introdus în școală și mi-au clădit soba. Aceștia au fost: Gh. Lungu, Const. Pa-lașcă, T. Ponea, Hh. Gh. Pa-lașcă, M. Șențăliu, Ion Zaharia și Grig. Zaharia.

Astăzi, copiii sunt la căldură și ochii lor urmăresc cu atenție literile tiparului din cărțile lor — fără ca lacrimile să le mai brăzdeze obrăjorii. Oamenii, amintiți mai sus, merită toată laudă și tot odată mulțumirile mele având suflete curate.

Iosif N. Dumitrescu - Bistrița dir. șc. Marman - Mehedinți